

4 Ιουλίου 2020

«Κοιμόμουν σε ένα παλιό ρούχο στο πάτωμα και για φαγητό μου πετούσαν ένα κομμάτι ψωμί»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Η ζωή ορισμένες φορές δεν είναι δίκαια σε όλους μας. Μια από τις πιο ταλαιπωρημένες γυναίκες είναι και η Ανδριάννα Μάρκου.

Ένας υπέροχος άνθρωπος στον οποίο η ζωή αλλά και οι ίδιοι οι γονείς του, έδειξαν από την πιο τρυφερή ηλικία το πιο σκληρό τους πρόσωπο. Η ιστορία αυτής της γυναίκας είναι συνταραχτική και η στάση της δείχνει σε όλους μας το πόσο στιβαρός χαρακτήρας είναι.

Η κυρία Ανδριάννα Μάρκου είπε:

«Γεννήθηκα στις 4/1/1926 στον Μαραθόβουνο(κατεχόμενο χωριό της Μεσσαορίας) και σήμερα ζω στο Κίτι της επαρχίας Λάρνακας. Τα παιδικά μου χρόνια ήταν κάτι περισσότερο από εφιαλτικά.

Η μητέρα μου ήταν η πιο πλούσια στο χωριό αλλά αγάπησε έναν πολύ φτωχό νέο και επειδή οι γονείς της δεν τον ήθελαν, την έκλεψε. Θεώρησαν μεγάλη προσβολή αυτό που έκανε η κόρη τους και την αποκλήρωσαν. Δεν δέχτηκαν να μας δουν ποτέ στη ζωή τους, ούτε να μας βοηθήσουν.

Όταν η μητέρα μου γέννησε το τρίτο της παιδί, ο πατέρας μου αποφάσισε να πάει στην Αυστραλία. Οι γονείς της όταν το έμαθαν, βρήκαν τον πατέρα μου και του είπαν: «Θα σου δώσουμε εμείς τα χρήματα για να πας στην Αυστραλία αλλά με τον όρο να μην γυρίσεις ποτέ ξανά πίσω». Ήμουν δυο ετών τότε. Ποτέ δεν έστειλε ένα γράμμα ή χρήματα. Δεν μάθαμε ποτέ αν έκανε άλλα παιδιά, άλλη οικογένεια.

Πεινούσαμε και η μάνα μου αποφάσισε να στείλει την μεγάλη μου αδελφή (ήταν 7 ετών τότε) στην Λεμεσό ώστε να εργαστεί ως υπηρέτρια σε ένα παντρεμένο ζευγάρι. Εμένα με έστειλε στον παππού μου (πατέρα του πατέρα μου) και την μικρή μας αδελφή την πήρε μαζί της. Πήγαν στην Αμμόχωστο γιατί εκεί θα

έβρισκε εύκολα δουλειά.

Τα καλά φτωχικά χρόνια της ζωής της

Κοντά στον παππού μου ζούσα καλά, φτωχικά αλλά καλά. Όταν έγινα 5 ετών, η γιαγιά μου αρρώστησε και ο παππούς μου δεν μπορούσε να φροντίζει και τις δυο, είχε όμως ήδη μεγαλώσει και δυσκολευόταν αρκετά.

Κάποια στιγμή η μητέρα μου επικοινωνήσε μαζί του και του ζήτησε να με πάρει στην Αμμόχωστο για να με δει. Ο παππούς με πήρε και η μάνα μου του είπε πως αποφάσισε να με δώσει σε μια οικογένεια στη Λεμεσό. Εκείνος δεν ήθελε αλλά η μάνα μου επέμενε. Έτσι, πήγα στη Λεμεσό.

Δυστυχώς όμως, αυτοί οι άνθρωποι δεν μου φέρονταν καλά, μου πετούσαν ένα κομμάτι ψωμί να φάω και δεν με άφηναν να καθίσω στο τραπέζι μαζί τους αλλά έξω στην αυλή. Κοιμόμουν στο πάτωμα, πάνω σε ένα κομμάτι ρούχο. Μου φώναζαν επειδή δεν έκανα όλες τις δουλειές του σπιτιού. Ήμουν όμως 5 χρονών και δεν μπορούσα να καθαρίζω ολόκληρο το σπίτι. Εκεί πέρασα τα χειρότερα χρόνια της ζωής μου...

Όταν έγινα 7 ετών, άρχισα να κάνω λίγη παρέα με τις υπηρέτριες των διπλανών σπιτιών. Κάθε μέρα μου έλεγαν: «Πρέπει να φύεις να γλυτώσεις. Να πάεις στην αστυνομία τζιαι να τους τα πεις ούλλα». Ένα πρωινό που έφυγαν όλοι από το σπίτι, το έσκασα...

Περπατούσα αρκετές ώρες και ρωτούσα τους περαστικούς να μου πουν που είναι το αστυνομικό τμήμα. Είπα με κάθε λεπτομέρεια στους αστυνομικούς τι περνούσα και τους ζήτησα να με στείλουν πίσω στον Μαραθόβουνο, στον παππού μου. Εκείνοι όμως, ήθελαν να με στείλουν στην μητέρα μου. Αφού την ενημέρωσαν, με έβαλαν μέσα σε ένα λεωφορείο και με έστειλαν στην Αμμόχωστο.

Όταν έφτασα, δεν ήταν εκεί η μητέρα μου και κάθισα σε μια γωνιά να την περιμένω. Λίγο πιο κάτω, καθόταν μόνο του ένα κοριτσάκι. Μετά από αρκετή ώρα, πήγα κοντά του και το ρώτησα ποιον περιμένει. Εκείνη μου απάντησε: «Καρτερώ την αλφή μου, την Ανδριάνα». Έβαλα τα κλάματα και την αγκάλιασα.

Της είπα: «Παναία μου! Εσού είσαι η αλφή μου».

Ο παππούς είχε μεγαλώσει πλέων

Έμεινα μόνο ένα βράδυ μαζί τους. Το πρωί η μητέρα μου με έστειλε στον παππού μου. Δυστυχώς όμως, ο παππούς μου μεγάλωσε και δεν μπορούσε. Ήταν διαφορετικά αυτή τη φορά...

Ο παππούς μου ζητιάνευε για να με μεγαλώσει. Έμεινα πολύ λίγο καιρό κοντά του, αναγκαστικά έπρεπε να πάω στην μητέρα μου.

Η ζωή με την μητέρα μου ήταν ακόμα πιο δύσκολη...

Κάθε μέρα πηγαίναμε μαζί της στην αποθήκη που δούλευε. Από το πρωί μέχρι να σχολάσει, την περιμέναμε έξω. Παίζαμε με την αδελφή μου αλλά και με τα άλλα παιδιά της γειτονιάς. Μια εβδομάδα αργότερα, μια κυρία που περνούσε συχνά και μας έβλεπε, με πλησίασε και με ρώτησε γιατί ήμουν κάθε μέρα εκεί. Όταν της εξήγησα, με ρώτησε αν θέλω να πάω μαζί της και ζήτησε να δει τη μητέρα μου.

Είπε στην μητέρα μου πως ήθελε να με πάρει μαζί της, να μείνω στο σπίτι της. Εκείνη με έδωσε και μάλιστα με μεγάλη χαρά.

«Εκεί είδα αλλά και ένιωσα για πρώτη φορά τι θα πει πραγματική οικογένεια»

Ήταν δασκάλα και ο άντρας της ήταν φαρμακοποιός. Ζούσαν στην Λάρνακα και με φρόντιζαν σαν δικό τους παιδί. Με έβαζαν μάλιστα, να κοιμηθώ μαζί με το παιδάκι τους. Εκεί είδα αλλά και ένιωσα για πρώτη φορά τι θα πει πραγματική οικογένεια. Μακάρι να έμεινα για πάντα αλλά δυστυχώς, μετά από 5 χρόνια, όταν απέκτησαν ακόμα ένα παιδάκι, έφυγα. Συνέβησαν πάρα πολλά και ήταν τότε που ξέσπασε ο παγκόσμιος πόλεμος, ήταν το 1940 και δεν θυμάμαι πως και γιατί έφυγα.

Πήγα πίσω στην μητέρα μου αλλά μετά από μερικές εβδομάδες, με έδωσε σε μια άλλη οικογένεια που είχαν ήδη δυο παιδιά. Θυμάμαι μάλιστα ότι ο άντρας εκείνης της κυρίας, που μετά την έλεγα θεία, ήταν κωμοδρόμος στο επάγγελμα.

Με είχαν καλά και ήθελα να μείνω κοντά τους αλλά όταν έγινα 14 ετών, η μητέρα μου ήρθε να με πάρει γιατί ήθελε να με παντρέψει. Είχε συμφωνήσει μαζί με τους γονείς του γαμπρού. Η θεία μου (η γυναίκα που έμεινα σπίτι της) της έλεγε πως ήμουν πολύ μικρή και πως ήταν λάθος αλλά εκείνη επέμενε. Δεν ήθελα ούτε εγώ να παντρευτώ αλλά δεν τόλμησα ποτέ να της το πω.

Εκείνος ήταν 19 ετών και ήταν από την Καρπασία. Επειδή ήμουν πολύ μικρή, δεν δεχόταν ο ιερέας να με παντρέψει και η μητέρα μου έβγαλε ψεύτικο χαρτί ότι ήμουν 16 ετών. Τότε με πάντρεψαν.

Η γνωριμία με την αδερφή της

Με τον άντρα μου αποκτήσαμε 6 παιδιά, το πρώτο μου παιδί το γέννησα στα 16. Περάσαμε δύσκολα χρόνια, αν και ήταν αστυνομικός στο επάγγελμα, έπρεπε να δουλεύω για να μπορέσουμε να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Τα πρώτα χρόνια μέναμε μαζί με την μάνα μου, την αδελφή μου και τον αρραβωνιαστικό της. Η

μητέρα μου το ζήτησε και σκέφτηκα ότι πιθανόν να είχε μετανιώσει και να στεναχωριόταν που πέρασα τόσο χρόνια μακριά της και μάλιστα τόσο δύσκολα. Τότε ήταν που γνώρισα και την μεγαλύτερη αδελφή μου.

Σήμερα...

Με τα παιδιά μου, τα εγγόνια και τα δισέγγονά μου, αισθάνομαι τόσο όμορφα και τόσο ήρεμα. Με αγαπούν όλοι τόσο πολύ και ποτέ δεν μου χαλάνε κανένα χατίρι. Μεγάλωσα με αξιοπρέπεια τα παιδιά μου και είμαι πολύ περήφανη, αυτά μου δίνουν δύναμη και γι' αυτό είμαι ακόμα ζωντανή!

Καίγεται η ψυχή μου κάθε φορά που ακούω ότι χώρισε ένα ζευγάρι και ανάλαβε τα παιδιά τους το γραφείο ή τα άφησαν στους γονείς τους.

Σας παρακαλώ μην εγκαταλείπετε τα παιδιά σας, να σκέφτεστε πως πρώτα πρέπει να είναι αυτά καλά και μετά εσείς. Σας το λέει ένας άνθρωπος που τόσο πολύ έχει πληγωθεί και που ακόμα και τώρα, 92 χρόνια μετά, τα θυμάται έντονα και οι πληγές πονάνε ακόμα».

Πηγή: enimerotiko.gr